

tillade, at indfødsretten bevares, hvis ansøgning herom indgives inden det fyldte 22. år.

Den gældende bestemmelse åbner således mulighed for, at en person, der ikke har andet statsborgerskab end det danske, bliver statsløs ved det fyldte 22. år, fordi den pågældende aldrig har opholdt sig i Danmark og ikke inden det 22. år har indgivet ansøgning til Justitsministeriet om bevarelse af statsborgerretten.

§ 8 er på dette punkt ikke i overensstemmelse med Europarådskonventionen. Det foreslås på den baggrund, at det i bestemmelsen tilføjes, at dansk indfødsret kun fortages, hvis den pågældende ikke herved bliver statsløs. Herudover foreslås der ikke ændringer i reglerne om fortabelse af dansk indfødsret.

Til nr. 8

Den nuværende bestemmelse i § 9 A blev indsat i forbindelse med Danmarks ratifikation af Europarådskonventionen af 1963, og dens ikrafttræden forudsætter, at der indgås overenskomst med andre stater om automatisk fortabelse af statsborgerret med henblik på begrænsning af dobbelt statsborgerskab. Sådanne overenskomster er imidlertid ikke indgået. Således som holdningen til dobbelt statsborgerskab har udviklet sig i de senere år, jf. herved afsnit 2.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, er der heller ikke udsigt til, at det fremover vil blive aktuelt at indgå overenskomster som omhandlet i § 9 A. Det foreslås på den baggrund, at bestemmelsen ophæves.

Til nr. 9

Bestemmelsen i indfødsretslovens § 10 (A-C) foreslås ændret som en konsekvens af, at § 3 foreslås ændret, og at Island nu bliver deltager i den nordiske overenskomst. Endvidere omfatter forslaget forskellige sproglige og redaktionelle ændringer.

I den foreslåede § 10 fastslås det, at der i visse tilfælde gælder særlige regler for personer, der tidligere har haft bopæl i et andet nordisk land, samt for personer, der har statsborgerskab i et andet nordisk land. I forhold til hvert enkelt af de nordiske lande finder reglerne i §§ 10 A – 10 C anvendelse fra det tidspunkt, hvor overenskomsten træder i kraft for det pågældende land. Reglerne gælder allerede i dag i forhold til Finland, Norge og Sverige, og samtlige nordiske lande skrev den 23. oktober 1998 under på Islands tiltræden af den nordiske overenskomst.

Efter forslaget § 10 A kan bopæl i et andet nordisk land tillægges betydning ved afgivelse af erklæring efter indfødsretslovens §§ 3 og 4, ligesom det ved afgørelse af spørgsmål om fortabelse af dansk indføds-

ret efter lovens § 8 kan tillægges betydning, om den pågældende har opholdt sig i et nordisk land. Bestemmelsen foreslås som følge af lovforslagets § 1, nr. 4, ændret for så vidt angår spørgsmålet om erhvervelse af dansk indfødsret efter indfødsretslovens § 3. Forslaget er udformet i overensstemmelse med ordlyden af den nordiske overenskomst.

§ 10 B vedrører nordiske statsborgeres mulighed for at erhverve dansk indfødsret ved afgivelse af erklæring. Efter forslaget præciseres det i overensstemmelse med den nordiske overenskomst, at det udover frihedsstraf er foranstaltninger, der kan *ligestilles* med frihedsstraf, som er til hinder for, at nordiske statsborgere kan erhverve dansk statsborgerskab ved afgivelse af erklæring. De former for straf og andre sanktioner, der kan være til hinder for anvendelsen af erklæringsmuligheden i § 10 B er ubetinget frihedsstraf, forvaring efter straffelovens § 70 samt dom til anbringelse i hospital for sindslidende eller i institution for personer med vidtgående psykiske handicap, jf. straffelovens §§ 68-69. Derimod er domme, der alene giver *mulighed* for anbringelse i sådanne institutioner, ikke til hinder for afgivelse af erklæring efter § 10 B.

Det bemærkes, at der gennem tiden har udviklet sig en praksis, hvorefter også betingede domme (med undtagelse af betingede domme med udsat straffastsettelse) har været til hinder for nordiske statsborgeres erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring. Bestemmelsen bør imidlertid fremover – i overensstemmelse med ordlyden – anvendes således, at *kun* de ovenfor opregnede sanktioner, men *ikke* betingede domme, skal være til hinder for erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring efter § 10 B.

§ 10 C giver personer, der har mistet dansk indfødsret, og derefter vedblivende har været statsborger i et nordisk land, mulighed for at erhverve dansk indfødsret ved afgivelse af erklæring til statsamtet. Udover den ændring, der følger af, at Island nu tiltræder den nordiske overenskomst, indeholder forslaget alene sproglige ændringer.

Det bemærkes, at bestemmelsen i indfødsretslovens § 5 om børns mulighed for at erhverve dansk indfødsret sammen med forældrene også gælder for nordiske statsborgere, der afgiver erklæring efter §§ 10 B og 10 C. Den ændring af indfødsretslovens § 5, der fremgår af lovforslagets § 1, nr. 5, får således også betydning for disse persongrupper.

Til nr. 10

Der er tale om konsekvensændringer som følge af, at § 9 A foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.